

Patrycja Kosiarkiewicz, Hulaj dusza

Śniły mi się białe łąki
Rwące potoki
A we wianku jaskry fiołki
Sen był głęboki

Grody, kute w miedzi bramy
Dwórki, rycerze
Ale umysł hulajdusza
Mnie nie nabierze

Dziki krajobraz hen
Wnyki na płochy zwierz
Miękka jak dywan darń
Łaskocze w krtać
Śpiewa gdzieś świerszcz

I widziałam, spod kirysu trysnęła krew
Dwoje oczu się w głębiny zapadło łez
Byłam tym, który wiódł brata swego na śmierć
Na ziemi Polan, Polan, Polan

Myślisz pewnie, że to mara
Senne upiory
Może lepiej byś nie wiedział
Do czegoś skory

Może lepiej być nie czytał
Życia postscriptum
Póty chodzisz po tej ziemi
Żyjesz z instynktów

Dziki krajobraz hen
Wnyki na płochy zwierz
Miękka jak dywan darń
Łaskocze w krtać
Śpiewa gdzieś świerszcz

I widziałam, spod kirysu trysnęła krew
Dwoje oczu się w głębiny zapadło łez
Byłam tym, który wiódł brata swego na śmierć
Na ziemi Polan, Polan, Polan